

เรื่องเล่าดีๆ เรื่องเป็นทุกอย่างให้เธอแล้ว

อันความกรุณาปราณี จะมีใครบังคับก็หาไม่ หลังมาเองเหมือนฝนที่ชื่นใจ จากพากฟ้าสุราลัยสู่แดนดิน เพลงมาร์ชพยาบาลดังก้องอยู่ในใจตลอด ตั้งแต่ก้าวเท้าเข้าไปในรั้ววิทยาลัยพยาบาล จนกระทั่งวันนี้ดิฉันทำงานมา 14 ปีแล้ว ยังคงรู้สึกว่าคุณความกรุณาปราณี ได้ถูกแทรกซึมมาในสายเลือดของพวกเราชาวพยาบาลทุกคน ดังเรื่องที่จะเล่าต่อไปนี้

ณ หอผู้ป่วยสามัญหญิง รพ. สมเด็จพระสังฆราชองค์ที่ 19 ได้รับ Admit ผู้ป่วยหญิงเคสเส้นเลือดในสมองตีบ แกร็บ ผู้ป่วยรู้ตัว ไม่พูด แขนขาทั้งสองข้างอ่อนแรง เกรด 2 ไม่มีญาติ มีลูกสองคน อายุ 10 ปี และ 12 ปี คอยดูแล ผู้ป่วยรู้สึกท้อแท้ร้องไห้ตลอด ทีมการรักษาได้ร่วมกันดูแล จนผู้ป่วยสามารถนั่งทานอาหารเองได้ แต่ยังคงมีคนคอยช่วยจัดทำให้ สีหน้ายิ้มแย้มมีกำลังใจมากขึ้น พูดได้เป็นคำๆ อยู่มาวันหนึ่งสังเกตเห็นผู้ป่วยเกาศีรษะบ่อย บอกคนมากๆ จึงเข้าไปดู พบผู้ป่วยเป็นเหา และสังเกตเห็นบุตรสาวผู้ป่วยก็เป็นเหา จึงรายงานแพทย์ขอยาหมักผมฆ่าเหา หลังใส่ยาไปเหาตกลงผู้ป่วยบอกคนมากอยากโกนผมออกเลย เราหันไปยิ้มให้ น้องผู้ช่วยพยาบาลยืนอยู่ข้างๆได้ยินถามว่า อยากโกนจริงๆนะ ผู้ป่วยบอกจริงค่ะ น้องผู้ช่วยพยาบาลยิ้มให้เวรตึกคืนนั้น น้องผู้ช่วยพยาบาลจัดการโกนผมให้ผู้ป่วย ผู้ป่วยยิ้มอย่างมีความสุข พร้อมบอกขอบคุณ **คุณหมอช่างตัดผม** พวกเราเห็นแล้วก็พากันอมยิ้มรู้สึกมีความสุขที่ได้ทำอะไรเล็กๆน้อยๆให้ผู้ป่วย อย่างน้อยเค้าก็รู้สึกสุขสบายมากขึ้น มีความสุขมากขึ้น แม้จะไม่ได้มากมายอะไร แต่อยากให้ผู้ป่วยรู้ว่าเราเป็นทุกอย่างให้คุณแล้ว ขอให้คุณหายดีเราก็คือเป็นสุขใจ มีกำลังใจทำงานต่อไป

กนกนารถ สุขศรีเนตร์

พยาบาลวิชาชีพ